

Księga Daniela - numer trzydzieści pięć

Odślonięcie proroczych ram: wgląd Williama Millera i trzy pustoszące moce prowadzące do Armagedonu

Jeff Pippenger
2023-12-30

W „czasie końca”, w 1798 roku, Księga Daniela, a w szczególności wizja ukazana nad rzeką Ulai, została odpieczętowana. Wizja zapowiedziała rozpoczęcie sądu śledczego 22 października 1844 roku. Werset, który stał się podstawą tej prawdy, to Księga Daniela, rozdział ósmy, werset czternasty. William Miller, posłaniec wybrany, by rozpoznać odpieczętowanie przesłania, nigdy w pełni nie zrozumiał wszystkich prawd związanych z tą wizją, ale wypełnił dzieło, które mu powierzono.

Gdy Miller rozpoczął studium słowa prorockiego, doszedł do zrozumienia pewnych zasad interpretacji prorocत्व, które zostały wskazane i ustanowione w samej Biblii. Zasady te zostały sformułowane i nazwane Zasadami interpretacji Williama Millera. Zasady te są potwierdzone przez natchnienie i wskazane jako zasady, których użyją ci, którzy ogłoszą rozpoczęcie sądu wykonawczego przy ustanowieniu prawa niedzielnego. Miller oświadczył, że rozpoczął swoje studium Biblii od początku Biblii i posuwał się dalej dopiero wtedy, gdy rozumiał to, co w danym momencie rozważał. Z takiego podejścia łatwo zrozumieć, dlaczego pierwszym prorocत्वem czasowym, które Miller rozpoznał i które miało związek z poselstwem, jakie miał zidentyfikować jako spełnione w 1844 roku, było „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty.

Natchnienie uczy nas, że anioł Gabriel, wraz z innymi świętymi aniołami, kierował umysłem Millera, tak jak Gabriel kierował umysłami Daniela, Jana, autora Apokalipsy, i wszystkich proroków Biblii, gdyż Gabrielowi powierzono zadanie, które utracił Szatan. Na to zadanie wskazuje pierwotne imię Szatana, Lucyfer, które znaczy niosący światło. Gabriel przyniósł Millerowi prorocze światło i w posłuszeństwie temu światłu przedstawił poselstwo, które ogłaszało otwarcie sądu śledczego 22 października 1844 roku.

Z perspektywy czasu ci, którzy pragną zrozumieć dzieło Williama Millera, mogą rozpoznać, że otrzymał on pewne wglądy w słowo prorockie, które stały się kluczami do jego pracy nad opracowaniem poselstwa o zbliżającym się sądzie. Jednym z tych kluczy było jego rozpoznanie, że w zastosowaniu prorockim dzień oznacza rok. Innym była struktura prorocza, którą się posługiwał, aby umieszczać i porządkować linie prorocत्व, które odkrywał. Struktura ta opierała się na dwóch szatańskich mocach, które sprowadziły spustoszenie na lud Boży i świątynię Bożą. Wszystkie odkrycia Millera zostały osadzone na tej strukturze proroczej, która przedstawiała dzieje pogaństwa, a następnie papizmu, które kolejno deptały zarówno świątynię Bożą, jak i lud Boży od czasów starożytnego Izraela aż do Drugiego Przyjścia Chrystusa.

Ta prorocza struktura pozwoliła mu dokładnie rozpoznać wszystkie prawdy potrzebne do ustalenia 22 października 1844 roku jako rozpoczęcia sądu. Ale ta prawda była ograniczona, gdyż nie dostrzegał trzeciej prześladowczej potęgi, która w historii proroczej nastąpiła po pogaństwie i papizmie. Nie było konieczne, aby ujrzał tę prawdę, ponieważ jego zadaniem było ogłosić datę 22 października 1844 roku, a światło dotyczące trzeciej prześladowczej potęgi miało zostać odpieczętowane po tej dacie.

W związku z osadzeniem jego rozumienia prorocztwa na strukturze dwóch spustoszących mocy — pogańskiego Rzymu, po którym następował papieski Rzym — wiązało się jego przekonanie, że słowo tłumaczone w Księdze Daniela jako „the daily” jest symbolem pogaństwa i/lub pogańskiego Rzymu. Słowo „tamid”, tłumaczone jako „the daily”, Daniel stosuje pięć razy. Zawsze występuje w połączeniu z symbolem, który Miller trafnie rozumiał jako przedstawiający papieżstwo. Symbol papieżstwa, który zawsze pojawia się w związku z „the daily”, jest przedstawiany za pomocą dwóch symboli. Tak czy inaczej, oba symbole władzy papieskiej identyfikują papieżstwo; niemniej jednak, gdy Daniel używał słowa „tamid”, tłumaczonego jako „the daily”, zawsze występowało ono w połączeniu z symbolem papieżstwa i przed nim. Zrozumienie Millera dotyczące „the daily” w Księdze Daniela stało się fundamentem struktury, którą dostrzegał, opartej na dwóch spustoszących mocach: najpierw pogaństwa, a następnie papizmu. Identyfikacja przez Millera „the daily” jako pogaństwa w Księdze Daniela miała stać się wielką kontrowersją w obrębie adwentyzmu, począwszy od drugiego pokolenia adwentyzmu, które rozpoczęło się w 1888 roku.

Pierwszą proroczą prawdą, którą Miller odkrył i która była elementem zrozumienia 22 października 1844 roku, było „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej 26; była to pierwsza z ugruntowanych prawd Millera, którą odrzucono w 1863 roku. To odrzucenie zapoczątkowało pierwsze pokolenie adwentyzmu, kiedy zaczęli błąkać się po pustyni Laodycei. Drugie pokolenie rozpoczęło się na Konferencji Generalnej w Minneapolis w 1888 roku, a w następstwie buntu, który tam miał miejsce, w 1901 roku rozpoczęła się szatańska praca polegająca na odrzuceniu millerowskiej identyfikacji „ustawicznego” jako pogaństwa. Właściwe zrozumienie „ustawicznego” nie zostało całkowicie odłożone na bok aż do czasu po śmierci prorokini, która wskazała, że pogląd promowany w opozycji do właściwego poglądu Millera na temat „ustawicznego” został przekazany przez „aniołów, którzy zostali wypędzeni z nieba”. Pełne odrzucenie nastąpiło w trzecim pokoleniu około 1931 roku. Trzecie pokolenie rozpoczęło się wraz z publikacją książki W. W. Prescottta pt. „The Doctrine of Christ”, tuż po Konferencji Biblijnej z 1919 roku. W 1919 roku trzecie pokolenie się rozpoczęło i trwało aż do publikacji książki Questions on Doctrine w 1957 roku.

Gdy dzieło Millera zostało ugruntowane i jasno przedstawione na dwóch tablicach Habakuka (pionierskich tablicach z 1843 i 1850 roku), Pan zaczął następnie odsłaniać prawdę, że istnieje jeszcze inna, trzecia, spustosząca potęga, która miała nastąpić po pogaństwie i papieżstwie i która również będzie prześladować lud Boży.

Przez pogaństwo, a następnie przez papieżstwo, szatan przez wiele stuleci używał swej mocy, usiłując wymazać z ziemi wiernych świadków Boga. Poganie i papieści byli pobudzani tym samym smoczym duchem. Różnili się tylko tym, że papieżstwo, udając służbę Bogu, było

wrogiem bardziej niebezpiecznym i okrutnym. Za pośrednictwem romanizmu szatan wziął świat w niewolę. Kościół, który podawał się za Boży, został wciągnięty w szeregi tego zwiedzenia, a przez ponad tysiąc lat lud Boży cierpiał pod gniewem smoka. A gdy papieżstwo, pozbawione swej siły, zostało zmuszone zaprzestać prześladowań, Jan ujrzał, jak wyłania się nowa moc, aby wtórować głosowi smoka i kontynuować to samo okrutne i bluźniercze dzieło. Ta moc, ostatnia, która ma prowadzić wojnę przeciwko kościołowi i prawu Bożemu, została symbolicznie przedstawiona jako bestia o barankowych rogach. Bestie ją poprzedzające wynurzyły się z morza, lecz ta wyszła z ziemi, co przedstawia pokojowe wyłonienie się symbolizowanego narodu. "Dwa rogi podobne do baranka" dobrze oddają charakter rządu Stanów Zjednoczonych, wyrażony w jego dwóch fundamentalnych zasadach: republikanizmie i protestantyzmie. Te zasady stanowią tajemnicę naszej potęgi i dobrobytu jako narodu. Ci, którzy pierwsi znaleźli azyl na wybrzeżach Ameryki, radowali się, że dotarli do kraju wolnego od aroganckich roszczeń papizmu i tyranii królewskich rządów. Postanowili ustanowić rząd na szerokich podstawach wolności obywatelskiej i religijnej. Signs of the Times, 1 listopada 1899.

Miller nie dostrzegał trzeciej prześladowczej władzy i dlatego jego konstrukcja była niekompletna, choć doskonale nadawała się do wypełnienia jego zadania. Siostra White stwierdza, że Miller był wybranym przez Boga posłańcem; że w swej pracy został zapowiedziany typologicznie przez Eliasza i Jana Chrzciciela, w powołaniu do niej przez Elizeusza, a w swej śmierci przez Mojżesza. Niewielu w historii świętej doczekało się natchnionego komentarza stwierdzającego, że aniołowie czekają przy ich grobie, by ich wskresić, ale taki jest komentarz dotyczący Millera. Fakt, że jego dzieło było ograniczone przez historię, w której został wzbudzony, nie jest ujmą dla Millera, lecz po prostu koniecznością, którą należy uznać, jeśli jego pracę mamy rozumieć w prawdziwym świetle proroczego Słowa Bożego.

Miller otrzymał konkretne, anielskie prowadzenie, które pozwoliło mu zbudować ramy prorocze oparte na dwóch mocach pustoszących: pogaństwie, a następnie papieżstwie. Z tego powodu prorocstwa, które opisywały historię wykraczającą poza spustoszenie dokonane przez te dwie moce, zostały przez Millera źle zrozumiane. Jednak żaden z tych błędów nie trafił na dwie święte tablice Habakuka, na których graficznie przedstawiono fundamenty wzniesione dzięki pracy Millera. Dlatego natchnienie mogło zanotować o tablicy z 1843 roku, że była kierowana ręką Pana.

Pan ukazał mi, że tablica z 1843 roku została sporządzona pod Jego kierownictwem i że nie należy zmieniać żadnej jej części; że liczby były takie, jak On chciał. Że Jego ręka była nad nią i ukryła błąd w niektórych liczbach, tak że nikt nie mógł go dostrzec, dopóki Jego ręka nie została zdjęta.

Wtedy zobaczyłem w odniesieniu do „Daily”, że słowo „sacrifice” zostało dodane przez ludzką mądrość i nie należy do tekstu; i że Pan dał właściwe zrozumienie tego tym, którzy głosili okrzyk o godzinie sądu. Gdy panowała jedność, przed rokiem 1844, niemal wszyscy byli zgodni co do właściwego poglądu na temat „Daily”; lecz od 1844 roku, wśród zamętu, przyjęto inne poglądy i nastąpiła ciemność oraz zamieszanie. Review and Herald, 1 listopada 1850 r.

Prawdy zebrane przez Millera na polecenie aniołów były kierowane przez Pana, a wraz z aprobatą wykresu z 1843 roku natchnienie obejmowało potwierdzenie, że rozumienie Millera, iż „the daily” oznaczało pogaństwo, było słuszne. Pięciokrotnie hebrajskie słowo „tamid”, tłumaczone jako „the daily”, występuje w Księdze Daniela i zawsze przedstawia relację między dwiema mocami spustoszenia: najpierw pogaństwem, a następnie papieżem.

Rozumienie przez Millera „the daily” jako symbolu pogaństwa było absolutnie kluczowe w proroczym schemacie, którym się posługiwał, ponieważ sekwencyjny związek, w którym po pogaństwie następował papizm, stał się dla niego punktem odniesienia przy porządkowaniu wszystkich proroczych, które dane mu było zrozumieć.

W „czasie końca”, w 1798 roku, Księga Daniela została odpieczętowana, a głównym fragmentem, który Siostra White określiła jako „centralny filar” i „fundament” ruchu adwentowego, był rozdział ósmy, werset czternasty Księgi Daniela.

Fragmencie Pisma, który ponad wszystkie inne był zarówno fundamentem, jak i centralnym filarem wiary adwentowej, brzmiał: „Aż do dwóch tysięcy i trzystu dni; wtedy świątynia będzie oczyszczona.” [Daniel 8:14.] Wielki bój, 409.

Werset czternasty stanowi odpowiedź na werset trzynasty, a odpowiedź jest pozbawiona sensu bez kontekstu pytania.

Wtedy usłyszałem, jak jeden ze świętych mówił, a inny święty rzekł do owego świętego, który mówił: Jak długo potrwa widzenie dotyczące ofiary codziennej i przestępstwa spustoszenia, aby zarówno świątynia, jak i zastęp były deptane? I rzekł do mnie: Do dwóch tysięcy trzystu dni; wtedy świątynia zostanie oczyszczona. Daniela 8:13–14.

Te dwa wersety są symbolem wzrostu poznania, który nastąpił, gdy księga Daniela została odpieczętowana w „czasie końca”, w 1798 roku. Werset trzynasty wskazuje dwie moce spustoszenia, na których Miller oparł swój model proroczy. Miller zidentyfikował „codzienne” w wersecie trzynastym jako pogaństwo, a „przestępstwo spustoszenia” jako papizm. Ważne jest zauważyć, że model proroczy, do którego rozpoznania aniołowie doprowadzili Millera, jest wskazany w dwóch wersetach, które przedstawiają wzrost poznania, jaki pojawił się w historii w 1798 roku. Jednak Millerowi nie było dane zobaczyć następnej mocy, która miała wejść na proroczą scenę i prześladować lud Boży.

Widziałem, że dwurożny zwierz miał smoczą paszczę, i że jego moc była w jego głowie, i że dekret miał wyjść z jego ust. Potem ujrzałem Matkę Nierządnic; że matka to nie córki, lecz że jest od nich oddzielona i odrębna. Miała swój czas i już minął, a jej córki, sekty protestanckie, były następnymi, które pojawiły się na scenie i postąpiły w tym samym duchu, jaki miała matka, gdy prześladowała świętych. Widziałem, że w miarę jak matka słabła w mocy, córki rosły w siłę i wkrótce będą sprawować władzę, którą niegdyś sprawowała matka. Spalding i Magan, 1.

Niezdolność Millera do dostrzeżenia trzeciej potęgi zmusiła go do wyciągnięcia wniosków, które były po prostu błędne. Miller zidentyfikował bestię z morza z trzynastego rozdziału Apokalipsy

jako pogański Rzym, a bestię z ziemi jako papieski Rzym. Jego zastosowanie siedemnastego rozdziału Apokalipsy również było wadliwe z powodu niezdolności do dostrzeżenia historii proroczej sięgającej poza drugą pustoszącą potęgę papieństwa. Z tego powodu, gdy Miller identyfikował potęgę rzymską w prorocztwie Daniela, traktował ją jako jedną potęgę, która wystąpiła w dwóch fazach. Było to i jest trafne zastosowanie, ale uniemożliwiło mu postrzeżenie królestw w prorocztwach biblijnych jako czegokolwiek wykraczającego poza czwarte królestwo reprezentowane przez Rzym. Dostrzegł i rozpoznał, że czwarte królestwo Rzymu miało dwie fazy, przedstawione jako pogański Rzym i papieski Rzym, lecz nie widział, że papieski Rzym był także piątym królestwem, po którym miało nastąpić szóste.

W drugim rozdziale Księgi Daniela milleriści połączyli elementy piątego królestwa prorocztw biblijnych z czwartym królestwem. Na podstawowym poziomie ich zastosowanie było poprawne, lecz niepełne, gdyż pierwsza wzmianka o królestwach w prorocztwach biblijnych musi być zgodna z ostatnią wzmianką o tych królestwach, ponieważ Jezus, jako Alfa i Omega, zawsze ilustruje koniec początkiem. Nie dostrzegając rozróżnienia między dwoma następującymi po sobie królestwami, Miller nie był w stanie rozpoznać, że rozdział dwunasty Księgi Objawienia wskazuje na pogaństwo (smok), a rozdział trzynasty — na bestię z morza jako papizm (bestia) oraz na bestię z ziemi jako odstępczy protestantyzm (fałszywy prorok).

Miller nie potrafił dostrzec w smoku, bestii i fałszywym proroku trzech następujących po sobie królestw w rozdziałach dwunastym i trzynastym Apokalipsy i dlatego, kierując się swoją prorocką logiką, był zmuszony przyjąć, że te dwa rozdziały nie stanowią sekwencyjnej ilustracji trzech potęg, które prowadzą świat ku Armagedonowi. Światło, jakie otrzymał Miller, było doskonałym światłem dla jego pokolenia, a jego pokolenie zostało przez to światło poddane próbie.

Światło dotyczące trzech spustoszących mocy (smoka, bestii i fałszywego proroka) zostało dane ruchowi Future for America w „czasie końca”, w 1989 roku. Fragment Księgi Daniela, który został odpieczętowany wraz z upadkiem Związku Radzieckiego, w wypełnieniu rozdziału 11, wersetu 40, był światłem trzeciego anioła, podczas gdy Miller otrzymał światło pierwszego anioła. Ostatnie sześć wersetów rozdziału 11 Księgi Daniela uznano za fundament i centralny filar ruchu Future for America, a werset 40 rozdziału 11 Daniela streszcza to światło, podobnie jak wersety 13 i 14 rozdziału 8 Daniela streszczały światło, które zostało odpieczętowane w ruchu millerowskim.

A w czasie końca król południa uderzy na niego, a król północy nadciągnie przeciw niemu jak wichur, z rydwanami, z jeźdźcami i z licznymi okrętami; wtargnie do krajów, zaleje je i przejdzie. Daniela 11:40.

Werset wskazuje na wojnę, która rozpoczęła się w „czasie końca” w 1798 roku, między królem południa a królem północy. Król południa reprezentował ateistyczną Francję, która właśnie w tym roku zadała papieństwu śmiertelną ranę. Papieństwo jest tam reprezentowane jako król północy. Francja, proroczo w 1798 roku, była jedną z dziesięciu królestw z siódmego rozdziału Księgi Daniela. Te dziesięć królestw reprezentuje pogański Rzym, a pogański Rzym reprezentuje smoka. Papieństwo (król północy) reprezentuje bestię. Werset wskazuje, że król północy (papieństwo), który na początku wersetu otrzymał swoją śmiertelną ranę, ostatecznie dokona

odwet na królu południa (królu ateizmu). Gdy papieństwo rzeczywiście dokonało tego odwetu, król ateizmu przeniósł się z państwa Francji do konfederacji Związku Radzieckiego. Francja była jednym narodem, jednak gdy papieństwo dokonało odwetu na królu południa w tym wersecie, król południa został określony jako „kraje”, tak jak to było w przypadku dawnego Związku Radzieckiego.

Kiedy król północy (papieństwo) dokonał odwetu, sprowadził ze sobą "wozy", "jeźdźców" i "wiele okrętów". Wozy i jeźdźcy są symbolami siły militarnej, a okręty symbolami siły ekonomicznej. Potęgą, która zawarła nieświęty sojusz z papieństwem w celu obalenia Związku Radzieckiego, były Stany Zjednoczone, a dwie siły Stanów Zjednoczonych, wskazane w trzynastym rozdziale Apokalipsy, to ich zdolność zmuszania świata do przyjęcia znamienia papieskiej władzy siłą zbrojną i gospodarczą. Ludziom będzie zakazane kupować lub sprzedawać bez tego znamienia, a ponadto, bez tego znamienia, będą karani śmiercią.

Werset czterdziesty bezpośrednio wskazuje smoka (króla Południa), bestię (papieństwo) i fałszywego proroka (Stany Zjednoczone). Werset będący podstawą ustalenia „czasu końca” w roku 1989 wskazuje trzy moce spustoszenia, które prowadzą świat do Armagedonu, tak jak podstawowe wersety ruchu millerowskiego wskazywały dwie moce spustoszenia: pogaństwa, a następnie papizmu.

Werset rozpoczyna się bitwą między królem południa a królem północy. Na początku wersetu (1798) zwycięża król południa, lecz w dalszej części wersetu król północy kontratakuję i pokonuje króla południa. Początek wersetu wyznacza bitwę między królem północy a królem południa, a w zakończeniu przesłania zawartego w wersecie ukazana jest ta sama bitwa między królami północy i południa, lecz z odwrotnym wynikiem. Początek wyznaczył „czas końca” w 1798 roku, a końcowa bitwa wyznacza „czas końca” w 1989 roku. Werset zawiera w swoim pisemnym świadectwie podpis Alfa i Omega, początek i koniec.

Rzeczywista historia przedstawiona w wersecie ciągnie się dalej, poza upadek Związku Radzieckiego w 1989 roku, aż do prawa niedzielnego z wersetu czterdziestego pierwszego. Przy prawie niedzielnym trójstronny sojusz nowożytnego Babilonu zostaje zawiązany wskutek serii szybkich wydarzeń. Werset czterdziesty zatem rozpoczyna się, gdy w 1798 roku zadana zostaje śmiertelna rana, a wszetecznicą z Tyru zostaje zapomniana. Historia przedstawiona przez ten werset całkowicie kończy się przy prawie niedzielnym z wersetu czterdziestego pierwszego, gdy śmiertelna rana zostaje uleczone, a o wszetecznicy z Tyru znów się pamięta. Znak początku i końca jest zapisany nie tylko w tekście zawartym w wersecie, lecz także na całej historii, którą werset przedstawia. Werset identyfikuje prorocze ramy, oparte nie po prostu na pogaństwie (smok) i papieństwie (bestia), lecz na strukturze trzech mocy spustoszenia, które prowadzą świat do Armagedonu.

Prorocze ramy Millera zapowiadały nadejście Bożego sądu śledczego, a prorocze ramy Future for America zapowiadają nadejście Bożego sądu wykonawczego. W „czasie końca” w 1989 roku rozpoczął się trzyetapowy proces próby i oczyszczenia, kiedy wraz z rozpadem Związku Radzieckiego odpieczętowano ostatnich sześć wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela. To,

że Miller widział jedynie pogaństwo i papieżstwo, a nie widział odstępczego protestantyzmu, trzeba mieć na uwadze, aby właściwie zrozumieć wizję rzeki Ulai, która została odpieczętowana w 1798 roku.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.

Nie mamy czasu do stracenia. Przed nami burzliwe czasy. Świat owładnięty jest duchem wojny. Wkrótce rozegrają się sceny ucisku, o których mówią proroctwa. Proroctwo z jedenastego rozdziału Księgi Daniela niemal osiągnęło swoje pełne wypełnienie. Wiele z wydarzeń, które miały miejsce w związku z wypełnieniem tego proroctwa, powtórzy się.

W trzydziestym wersecie mowa jest o mocy: 'zacytowano wersety 30–36'.

"Sceny podobne do tych opisanych tymi słowami rozegrają się." Wydania rękopisów, numer 13, 394.